

Saa kommer jeg til de Ændringer, der sker i § 10, hvor Vurderingsansættelsen omhandles. Vurderingerne foretages paa Grundlag af de af Ejerne udfyldte Skemaer, og der staar da, at Vurderingsmændene skal, om fornødent ved personligt Besøg paa nogle af Ejendommene, prøve Værdiansættelsernes Rigtighed. Dette er altsaa en Undtagelsesbestemmelse, medens det dog burde være Regelen, navnlig for Landejendommens Vedkommende, at de, der ansætter Vurderingssummen, i fuldt Maal bør være kendt med den paagældende Ejendom.

Saaledes som Lovforslaget nu er formuleret, har man søgt at tilvejebringe en Instans til for at faa mere Lighed mellem Ansættelserne i de forskellige Distrikter. Jeg kan i høj Grad billige det Forsøg, der gøres paa at skabe Ensartethed. Det har hidtil i høj Grad skortet paa Ensartethed mellem de forskellige Skyldkredse og mellem de enkelte Vurderingskredse — mange Gange indenfor den enkelte Skyldkreds og mange Gange indenfor den enkelte Kommune. Vi har i den Henseende set meget grelle Eksempler. Men den Maade, hvorpaa man har tænkt at ordne Sagen: at man vil lade de to Vurderingsmænd foretage den egentlige Vurdering, hvorefter denne gaar til Skyldraadet, som skal omfatte hele Amtet, tror jeg ikke vil bidrage til, at Ansættelserne faar den Ensartethed, som de burde have. Jeg tror, der kommer til at mangle en samlende Haand indenfor den enkelte Skyldkreds. I flere Kommuner er der jo flere Vurderingsraad, og dér vil man sikkert komme til at se, at der bliver endnu større Uensartethed indenfor den enkelte Kommune — hvad der vil faa stor Betydning for den kommunale Beskatning —, end der er i Øjeblikket. Over-Skyldraadet er for Tiden i høj Grad overbebyrdet. Det er ganske utilladeligt, at der kan gaa Aar, inden Folk faar Besked om den endelige Ansættelse af deres Ejendom. Over-Skyldraadet trænger derfor til at aflastes. Derfor vil det være ønskeligt at faa en Melleminstans. Men jeg tror, at det, man her har gjort — maaske af Bekostningshensyn —, idet man foreslaar at sammendrage alle Skyldraadsformænd til en Melleminstans, ikke vil virke heldigt. Man kunde maaske have noget større Skyldkredse, end man har i Øjeblikket; men jeg tror, at man maa have en Skyldraadsformand, der virker samlende og udlignende, og saa have en Melleminstans derover, som aflaster Over-Skyldraadet. Som Forslaget foreligger, vil det i Virkeligheden blive overladt til de to Vurderingsmænd at

ansætte Ejendommene. Saa vidt jeg kan se, skal disse Ansættelser ogsaa, naar de to Vurderingsmænd har foretaget dem, fremlægges til offentligt Eftersyn. Deres Ansættelse er altsaa den egentlige Ansættelse, og det bliver kun en mere enkeltvis Kritik, der bagefter kan komme fra den overordnede Myndighed. Jeg tror ikke, at denne Ordning bliver tilfredsstillende, men jeg anser det for nødvendigt, at der ansættes en udjævrende Myndighed, og en Myndighed, der kan aflaste Over-Skyldraadet. Hvorledes dette skal formes, kan man maaske forhandle nærmere om i et Udvalg.

Jeg kommer saa til det, jeg vil kalde Lovforslagets 2det Afsnit, som findes i § 3. Det er den Paragraf, der først og fremmest beskæftiger sig med hele det nye Beskatningssystem, Grundskylden. Jeg synes, at man, naar man gaar til et saadant helt nyt Beskatningsgrundlag, først maa spørge: Hvad er Grunden til den foreslaaede Forandring? Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (I. A. Hansen) fremsatte ogsaa dette Spørgsmaal med Hensyn til Skatteforandringen af 1903. Den Gang gik man til en hel Omvæltning af de daværende faste Ejendomsskatter, og det er det samme, man nu er paa Vej til. For en hel Del ærede Medlemmer er det Lovforslag, der her forelægges, jo ikke tilfredsstillende; men dog accepteres det med mere eller mindre Glæde. Det betyder nemlig for disse ærede Medlemmer, at de her faar Foden indenfor Døren. Men naar een har faaet Foden indenfor, er det tidt lidt vanskeligt at faa lukket Døren igen. Man skal derfor være forsigtig, inden man lader nogen faa Foden indenfor Døren. Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds svarede paa sit eget Spørgsmaal, at Grunden til den Forandring, der skete i 1903, var, at Hartkornet ikke mere var den rette Værdimaaler; man gik derfor til en ny og bedre Værdimaaler, idet man vilde sætte Ejendommen til, hvad den var værd i Handel og Vandel og beskattede den derefter. Hvad en Ejendom er værd i Handel og Vandel; retter sig som Regel efter, hvad den kan indbringe, hvad dens Driftsudbytte er; og jeg synes, det var i og for sig en forstandig Skat, der den Gang blev indført. Det var ikke forstandigt, at man bortkastede de gamle Statsjordskatter, der var indgaaet som første Prioritet i Ejendommene; havde vi haft dem den Dag i Dag, havde vi maaske været fri for al den megen Tale om Grundskyld, som nu lyder. Spørgsmaalet om Grunden til, at man nu skulde gaa over til en ny Beskatning, besvares med, at Ejendomsskylden rammer de